

El treball interparroquial, el cas de Milà

Dll, 15/11/2021 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) L'arquebisbat de Barcelona ha posat en marxa un pla de treball [per construir les futures comunitats pastorals](#). Una reforma de l'estructura de parròquies que canviarà el mapa parroquial que fins ara tenia la diòcesi, emmirallant-se amb el treball i reforma que la diòcesi italiana de Milà porta a terme des de fa vint anys. Catalunya Religió continua així [la sèrie](#) d'articles per conèixer algunes realitats que ja treballen conjuntament.

L'any 2000 la diòcesi de Milà comença un procés de canvi en l'estructura de les seves parròquies. Sota el mandat del cardenal **Tettamanzi** Milà passa de tenir unitats pastorals a comptar amb les comunitats pastorals. I no es produeix el canvi per una manca de capellans sinó per la convicció de promoure el treball interparroquial i donar resposta al canvi de relació entre la gent i el territori. En aquest treball i renovació parroquial s'ha emmirallat la diòcesi de Barcelona per marcar les línies de la renovació estructural del mapa de parròquies. Ho coneix bé el capellà, teòleg i professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, **Antoni Matabosch**. Ell és un dels tres redactors de la proposta de reestructuració de Barcelona que mira cap a Milà. "Milà i Barcelona sempre ens hem mirat amb afecte perquè són diòcesis que encara que en nombre d'habitants, capellans, etc., són molt diferents, la manera de treballar i sintonia sempre ha estat bastant similar".

Per redactar la proposta que van entregar el desembre del 2020 no només van estudiar la realitat pastoral de Milà sinó que també van entrar en contacte amb alguna diòcesi de França per comparar opcions. "A França sovint han fet coses radicals, igual que a Alemanya". Matabosch recorda que a França, en alguna diòcesi, "inclús han suprimit totes les parròquies i n'han creat de noves, començant de zero".

Per què Milà com a model escollit per Barcelona?

Matabosch ens explica algunes característiques sobre la diòcesi italiana. Milà aquesta reformulació de les parròquies no la fa per necessitat sinó per convenciment, “perquè creu que és un camí millor”. Milà és una diòcesi que té 1.111 parròquies i que ha tingut cada any ordenacions sacerdotals nombroses. Tenen també oratoris per a gent jove a cada parròquia. “És una diòcesi que funciona, i sobretot, repeteixo, no ho fan per necessitat sinó més aviat pel convenciment de treballar en sinodalitat, en comunió entre parròquies”.

L'altra característica és que la idea a Milà no és imposar aquest model a totes les parròquies ni zones sinó allà on sigui possible, per això avui dia hi ha llocs on tenen aquest model i d'altres que no el tenen. “La idea és anar-ho implantant però que si no convé no es faci a tot arreu”. Una altra característica és que Milà des de fa molt temps accepta molt bé el tema del laicat i el promou. “Potser fa trenta anys que tenen ja laics alliberats, persones que estan al servei de la diòcesi i treballen on convingui, a delegacions o a parròquies, amb nomenament de bisbe inclòs”.

I tot i començar el camí a Milà l'any 2000, no és fins l'any 2017 que es fa un document que regularitza que allà on es pugui, entre tres i sis parròquies formin una comunitat pastoral.

D'unitat pastoral a comunitat pastoral

I el matís del nom és important. “El sumar parròquies com s'ha fet a Barcelona no porta massa enlloc”, afirma Matabosch. “Que un rector ho sigui de dues parròquies o tres no vol dir que les parròquies col·laborin ni treballin conjuntament, és més feina i més clericalisme”. Les comunitats pastorals, en canvi, volen dir que segons els barris i zones es fan agrupacions de parròquies, amb una parròquia central -de referència, moderadora- amb un únic rector per a totes les parròquies que s'agrupen. Amb la resta de responsables de les altres parròquies es forma una diaconia, com l'anomenen a Milà, i formen un equip central que coordina tot el que es fa en aquella comunitat pastoral. “El rector clàssic, aquell que porta una parròquia i ho ofereix tot, a Barcelona és impossible, i a Milà estan veient que va esdevenint impossible”. En aquest equip responsable, creu Matabosch, convé que hi hagi laics amb nomenament del bisbe. “No es tracta de laics que ajuden a una parròquia sinó que és un nomenament del bisbe, tant si estan alliberats com si no”.

El que fan també a Milà és especialitzar les parròquies segons el lloc. Així a Milà hi ha parròquies per acolliment, parròquies per a joves, per a catequesi. Cada parròquia especialitzada en un àmbit. “No totes les parròquies necessàriament ho han de fer tot sinó que amb una comunitat pastoral, segons les necessitats, una parròquia o lloc de culte s'especialitzarà més en acolliment d'immigrants, una altra en catequesi, etc.”. Es treballa en conjunt i es plantegen les coses en conjunt, reconeix Matabosch.

I una cosa en la qual insisteixen molt a Milà, explica Matabosch, és en el tema de la formació. “Tot aquest procés implica una nova manera de ser rector, de ser diaques, de formar seminaristes, de formar laics. Tot això implica un gran canvi, que va molt en la línia d'aquest [Sínode de Bisbes](#) que s'acaba d'iniciar al mes d'octubre”.

Un model, el de Milà, que estudiant-ho des de Barcelona ha semblat que en línies generals era molt aplicable. “Tot i que Barcelona té una societat més secularitzada

que no pas Milà i Barcelona s'acosta més al que és França sociològicament, ens ha semblat millor la proposta de Milà, amb retocs i accents diferents”.

El document que van redactar el desembre de 2020 era un document base, una proposta que després s'ha matisat, canviat i millorat. En el document últim que ha enviat el bisbe a la diòcesi fa relativament pocs dies, explica Matabosch, es parla de quatre grups de parròquies. Unes que ja fa temps que estan treballant en aquesta línia, altres que tenen dificultats però hi treballen, altres que ho veuen lluny i altres que no ho veuen. “S'ha de fer un procés, no es pot córrer”.

Crítiques al projecte

I és que en la nostra situació actual, reconeix Matabosch, “que cada parròquia ofereixi tots els serveis que ha d'oferir l'Església a cada territori és inviable”. El que no s'ha vist clar a Barcelona és, afirma, fer com a Colònia, que de 500 parròquies han passat a 50. “És com un enderroc, una imatge 'd'això s'està acabant'”. A Barcelona, recorda, s'ha procurat proposar suprimir molt poques parròquies, que tenen molt poca vida. Algunes altres transformar-les de parròquia a centre de culte, però de 208 parròquies la proposta era passar a 190. “Ara, la diòcesi no pot deixar de donar servei i evangelització a tota la diòcesi, de la manera que sigui. Es pot reestructurar però no es pot deixar d'oferir atenció pastoral”.

Matabosch té clar que tot procés comporta friccions i desavinences de certa gent, però reconeix que pesa més l'element de l'ànim i de les ganes. “És concentrar-se per donar un millor servei. Es volen fer proves per veure com va. Perquè vagi bé s'ha de creure, tenir il·lusió per fer una nova pastoral”. La parròquia, explica, al llarg dels segles ha patit molts canvis. “El servei territorial és molt important però es pot fer de moltes maneres”.